

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **B., a. s.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Bláhou, advokátem se sídlem v Lomnici nad Popelkou, Poděbradova 54, za účasti **Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2005, č. j. 7 Ca 221/2004 – 51,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2005, č. j. 7 Ca 221/2004 – 51, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2005, č. j. 7 Ca 221/2004 – 51, byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 23. 9. 2004, č. j. FŘ-12695/13/03, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 8, ze dne 19. 11. 2002, č. j. 204175/02/008512/7864, jímž byla stěžovateli dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2001. V odůvodnění usnesení městský soud uvedl, že žaloba byla podána po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty pro její podání.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. stěžovatel namítal, že mu městský soud odepřel právo domáhat se spravedlnosti u soudu. Poukázal na to, že elektronicky podaná žaloba byla řádně podepsána, o čemž svědčí i výstup z datové zprávy, ze které je patrné, že součástí datové zprávy byl elektronický podpis. V případě, že bude o tomto bodě i nadále přetrvávat nejistota, navrhl znalecké ohledání počítače, ze kterého byla datová zpráva odeslána. Stěžovatel rovněž odkázal na elektronickou komunikaci s pracovníky městského soudu týkající se předmětné

otázky. Z celé komunikace je patrné, že stěžovatel dbal pokynů daných mu pracovníky soudu. Proto je usnesení městského soudu založeno na nedostatečně objasněném skutkovém stavu. Soud výkladem ustanovení § 37 odst. 2 s. ř. s. učinil zásadní rozdíl mezi písemným a elektronickým podáním. V případě, že písemné podání neobsahuje podpis, je možno vyzvat k odstranění této vady, což podle soudu u elektronicky podaného podání nelze. Tímto postupem soudu však došlo k odepření práva na přístup k soudu, neboť projednání žaloby bránilo pouze odstranitelné vady a ryze formální důvody. I v případě, že by výše uvedené nebylo možné, s. ř. s. připouští potvrzení podání předložením originálu. Stěžovatel uvedl, že se tak stalo dne 9. 12. 2004, tedy v zákonem stanovené lhůtě. Toto druhé podání tedy zhojilo vadu podání prvního ze dne 6. 12. 2004. Pokud soud vydal přípis, ve kterém označil všechny skutečnosti bránící věcnému projednání žaloby, pak je svým rozhodnutím vázán. Soud tak mlčky přiznal, že žaloba byla podána řádně a věnoval se odstraňování dalších překážek bránících věcnému projednání. Tímto úkonem tak jako by rozhodl, že v žalobě žádné jiné věcné nedostatky bránící jejímu projednání nejsou. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného usnesení městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 37 odst. 2 s. ř. s. podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží. Činí-li takový úkon kolektivní orgán nebo osoba, za niž podle zvláštního zákona nebo na jeho základě jedná kolektivní orgán, musí k němu být připojen opis usnesení takového orgánu, jímž byl s obsahem podání vysloven souhlas.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas s názorem městského soudu, který posoudil jeho žalobu jako opožděně podanou. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, je ve správním soudnictví možno učinit podání disponující řízením či jeho předmětem, např. podat žalobu, kterou se zahajuje řízení, pouze způsobem zákonem taxativně stanoveným. V případě, že účastník řízení své podání neučinil písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona, soud k němu přihlíží pouze v případě, že účastník takové podání, tj. podání učiněné v jiné formě, do tří dnů potvrdí písemným podáním shodného obsahu nebo předloží jeho originál.

Mezi účastníky řízení je nesporné, že rozhodnutí finančního ředitelství bylo stěžovateli doručeno dne 7. 10. 2004. Proto posledním dnem lhůty k podání žaloby bylo 7. 12. 2004. Rovněž není sporu o tom, že stěžovatel podal žalobu elektronicky dne 6. 12. 2004 a že dne 9. 12. 2004 podal podání stejného obsahu, a to opět v elektronické formě podepsané podle zákona č. 227/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronickém podpisu“).

Pro posouzení povahy obou podání stěžovatele je klíčovým nález ze dne 24. 4. 2006, sp. zn. IV. ÚS 319/05, ve kterém Ústavní soud uvedl, že „podání v elektronické podobě splňující výše uvedené požadavky zákona o elektronickém podpisu je podáním rovnocenným

s podáním v písemné podobě na papíře s vlastnoručním podpisem, zatímco elektronicky učiněné podání bez zaručeného elektronického podpisu je nutné do 3 dnů doplnit“. Dále zdůraznil, že „jejím cílem (právní úpravy – pozn. soudu) je i v současnosti usnadnit doručování podání prostřednictvím elektronické komunikace tak, aby byla v co největší míře zajištěna rovnost elektronických podání s podáními v písemné podobě na papíře.“ Z citovaného nálezu Ústavního soudu tedy jednoznačně vyplývá, že nelze činit rozdíl mezi podáním učiněným v písemné podobě a v podobě elektronické s elektronickým podpisem ve smyslu legislativní zkratky ustanovení § 11 odst. 1 zákona o elektronickém podpisu. Vzhledem k okolnosti, že v dané věci stěžovatel své podání učiněné v jiné formě (v elektronické formě bez elektronického podpisu) doplnil podáním elektronickým obsahujícím elektronický podpis, pak vyhověl podmínce stanovené v ustanovení § 37 odst. 2 s. ř. s. a jeho žaloba byla podána včas. Městský soud byl proto povinen žalobu věcně projednat a jestliže tak neučil, dopustil se nezákonnosti.

S ohledem na výše uvedený závěr se Nejvyšší správní soud již nezabýval námitkami o nesprávném zjištění skutkového stavu, tj. zda prvé podání žaloby v elektronické podobě obsahovalo či neobsahovalo řádný elektronický podpis, protože by zjištění této skutečnosti nemělo vliv na skutečnost, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě.

Proto Nejvyšší správní soud napadené usnesení podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle odst. 2 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací městskému soudu k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu